

1801

1ste Beh. af Lovf. indeh. Best. om Valgene til Rigsdagen.

1802

med Hensyn til at faae Valgret; det maa være klart og tydeligt, at hans Gjæld til Fattigvæsenet er i alle Retninger og for bestandig eftergiben, hvis han skal kunne komme til at udøve Valgretten igjen. Jeg vil ogsaa kun bemærke, at dersom man, som det ærede Medlem syntes at antyde, skulde indlade sig paa en Reform af Fattiglovgivningen i videre gaende Retning nu og ved denne Leilighed, kunde Resultatet let blive det, at der Intet kom ud af Sagen. Det er en saa simpel Ting, Noget, som det har været antaget ved Valglovens Behandling kunde behandles særskilt, at der ikke er Grund til i et Dieblis som dette at gaa bort fra denne ganske simple Ting og indlade sig paa al den Vidtløftighed, som vilde være forbunden med nu at give sig til at reformere Fattiglovgivningen paa hele det Gebet, der hænger sammen hermed. Der er endnu kun et lille Punkt, som jeg vil tillade mig at fremhæve. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Kofod) ønskede en lille Tilføining, at nemlig Sygehjælp og Lægehjælp ikke ere Fattighjælp, ikke skulde have den samme Virkning som denne. Ja, ganske vist, hvis man kunde godtgjøre, at det ikke strider imod Grundloven, saa er der Ingen, der hellere end jeg vilde gaa ind derpaa, og jeg vil endogsaa sige det ærede Medlem, at jeg oprindeligt havde indført denne Bestemmelse, men at jeg ved nøiere at overveie det med mine Medforslagsstillere har fundet, at det var raadeligt at lade det falde bort, idet man jo ogsaa af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling ser, at Spørgsmaalet allerede der har været underkastet Tvivl. Der er endnu blevet talt om den Betydning, Lovforslaget vilde faae, hvis det udkom, og der er da blevet sagt, at det kun vilde faae en ringe Betydning, dels med Hensyn til Mængden af de Medborgere, der fik denne Rettighed, dels for Fattigvæsenet, og jeg kan give dem Ret i begge Henseender. Fattigvæsenet gjør ikke store Offere, naar det eftergiver den Slags Krav; dette tror jeg

rigtignok man er enig om er Tilfældet for det Meste, og dernæst er det desto værre ikke særdeles hyppigt, at det Tilfælde indtræffer, her omtales. Der kan blandt dem, der ere nedstyrtede i en saadan Armod, være Mange, der ogsaa paa anden Maade har gjort sig ubrugbare til at være Valgere, eller som maasse have tabt Sandsen for det Nedværdigende i deres Stilling. Derimod har det en anden Betydning, og det er den, at jeg synes, at vi, naar vi kunne det, skulde unde vore Medborgere, skulde give hæderlige Mænd, der ere komne i dette ulykkelige Tilfælde, Gresopreising, — den Gresopreising, som man uden Skade for Fattigvæsenet og uden Skade for Udfaldet af Valgene og uden Skade for noget Menneske kan give ham; Selvfølelse hude vi paany vække hos ham, og vi kunne være overtydede om, at Samfundet kan have Gavn deraf. Nu har Samfundet en Fjende i ham, som det saaledes støder fra sig, men vil faae en Ven i ham, naar det giver ham det, som han tror er hans naturlige Ret og Krav, og som han anser for en blodig Uret at være berøvet. Med disse Ord skal jeg lige overfor det, der er fremkommet, fremdeles anbefale Sagen til det høie Thing.

C. B. Nimestad: Jeg skal tillade mig at gjøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at dengang, da han indbragte dette Lovforslag, udbredte han sig — og det med stor Ret — over den Tankegang og den Overveielse, gjennem hvilken han var kommen til Indbringelsen af Forslaget. Dette havde det ærede Medlem fuldkommen Ret til; jeg har siden læst igjennem, hvad det ærede Medlem sagde, thi jeg kunde ikke høre det dengang, da der var megen Uro i Salen, hvad ogsaa den ærede Rigsdagsmand beklagede sig over. Men den samme Ret, som den ærede Rigsdagsmand saaledes har, synes han mig ogsaa at maatte tillade Andre at have. Det forekommer mig, at han ogsaa maa tillade andre Rigsdagsmænd at fremsætte den Tan-